

**Ти не можеш бути певна в тому,
що знаєш все про своїх близьких...**

Сара Воган — популярна британська письменниця, авторка романів-бестселерів. Протягом одинадцяти років працювала в авторитетній газеті «The Guardian» як репортер новин, кореспондент з питань охорони здоров'я та політичний кореспондент. Її роман «Анатомія скандалу» перекладено чотирнадцятьма мовами, він став справжньою сенсацією і завоював серця читачів у Великій Британії, Канаді та США.

Софі та Джеймз — ідеальне подружжя. Софі обожнює свого чоловіка — харизматичного, вродливого, успішного, ніжного батька та свідомого громадянина. Однак несподівано Джеймза обвинувачують у зґвалтуванні. Адвокат постраждалої Кейт Вудкрофт переконана: Джеймз винен і має понести відповідальність за злочин. Софі захищає чоловіка, вірячи в те, що все це не що інше, як брехня і наклеп. Хто правий, а хто винний у цій запутаній історії? І про які таємниці дізнається Софі?

«Анатомія скандалу» — приголомшлива історія про те, як ми іноді можемо помилятися стосовно тих, кого, здавалося б, добре знаємо. Я справді не могла зупинитися.

Клер Фуллер, авторка бестселерів

Сара Воган заглиблює читача у світ інтриг та скандалів, створює атмосферу напруження. Роман буквально поглинає.

Booklist

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4332-3

9 786171 243323

Сара Воган
АНАТОМІЯ СКАНДАЛУ

**Ти хочеш вірити своєму чоловікові.
Вона прагне знищити його**

Сара Воган
**АНАТОМІЯ
СКАНДАЛУ**

САРА ВОГАН

SARAH VAUGHAN

ANATOMY
OF A SCANDAL

A NOVEL

САРА ВОГАН

АНАТОМІЯ
СКАНДАЛУ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
В61

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Vaughan S. Anatomy of a Scandal : A Novel / Sarah Vaughan. —
London : Simon & Schuster, 2018. — 400 p.

Переклад з англійської *Тайсії Івченко*

Дизайнер обкладинки *Марина Хлонь*

ISBN 978-617-12-4332-3
ISBN 978-1-4711-6499-6 (англ.)

© Sarah Vaughan Ltd, 2018
© Depositphotos.com / carlodaripo, обкладинка, 2018
© Nemigo Ltd, видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

Присвячую моєму батькові, Крісу,
з любов'ю

Йому потрібні винні. І він знайшов винних,
хоча, може, не в тому, в чому їх звинуватили.

Гіларі Ментел. Внесіть тіла

КЕЙТ

1 грудня 2016 року

Розділ перший

Моя перука валяється на столі викинутою на берег медузою. Поза залом суду я досить байдуже ставлюся до цієї важливої частини мого костюму. Її завдання — слугувати втіленням поваги, а я ж сприймаю її точнісінько навпаки. Перука виготовлена вручну з кінського волосу — вона коштувала майже шістьсот фунтів. Я хочу, щоб вона постаріла та набула тієї статечності, якої мені іноді бракує. Хочу, щоб тканина на лобі пожовкла, а кремові кучері провисли чи, може, посіріли від пилу. Я вже дев'ятнадцять років як отримала свідоцтво баристера¹, втім перука в мене і досі як в охайної дівчинки, а не в досвідченого юриста. Зазвичай такі перуки отримують у спадок від батька, і я б хотіла, щоб моя мала відповідний вигляд: притрюшена пилом традиції, статусності та віку.

Я скидаю туфлі. Класичні гостроносі туфлі, чорні, із золотистою каймою спереду, в стилі регентської розкоші чи парламентських церемоній. Або ж у стилі жінки-баристера, яка любить історію, формальності та сміятися з того всього. Дорогі туфлі — це вкрай важливо. Ось ви розмовляєте з колегами, клієнтами, приставами чи поліцейськими, і щоб не дивитися постійно одне одному в очі, ви зрідка

¹ У британській судовій системі є дві категорії юристів: соліситори й баристери. Баристер — вища та, відповідно, привілейована категорія, для якої соліситори готують справи та забезпечують договірні відносини з клієнтами. Вони можуть виступати як з боку захисту, так і з боку звинувачення. (*Тут і далі прим. пер.*)

опускаєте погляд донизу. Отож тільки-но хто побачить мої туфлі — відразу зрозуміє, що перед ним серйозно налаштована жінка, свідомо цього аспекту людської психології. Якщо жінка так одягається, вона впевнена у перемозі.

Я люблю мати відповідний до ситуації вигляд. І робити все як належить. Ще баристери можуть носити особливий бавовняний комірець із мереживом, що окремо вдягається на блузку. Той крихітний клапоть тканини коштує тридцять фунтів. Але це не обов'язковий елемент — натомість я ношу блузку з окремим комірцем на шпінках та з манжетами. Зверху я вдягаю чорний вовняний піджак, а до нього спідницю чи брюки. Довершує мій костюм чорна мантия — вона може бути вовняною чи шовковою з вовною, залежно від успішності баристера. Щоправда, нічого з цього на мені немає, бо майже весь свій формальний одяг я лишаю в роздягальні у Бейлі¹. Тож зараз я без мантиї, а комірець та манжети розстебнуті. Своє світле волосся я розпустила — воно середньої довжини і в суді завжди зібране у хвостик, а тепер дещо неохайно розсипалося по плечах.

Без усього цього офіційного убору я маю жіночніший вигляд. У перуці та окулярах із товстою оправою наче не маю статі. Привабливою в цьому костюмі мене б точно ніхто не назвав. З жіночого лишаються хіба що мої вилиці — вони виступили на моєму обличчя років у двадцять і відтоді стають дедалі гострішими. Як і мій характер.

Без перуки я знову стаю собою. Такою, яка я в душі, а не в залі суду. Це я: Кейт Вудкрофт, королівський адвокат²; кримінальний баристер; член Іннер-Темпл³; спеціа-

¹ Олд-Бейлі — традиційна назва Центрального лондонського кримінального суду.

² У деяких країнах адвокат (зазвичай баристер) може отримати офіційне визнання від королівського двору, підтвержене особливим документом. Для цього треба пропрацювати адвокатом понад п'ятнадцять років.

³ Одна з чотирьох англійських юридичних корпорацій, до яких має належати кожен баристер.

ліст у сфері злочинів на сексуальній основі. Мені сорок два, розлучена, самотня, дітей не маю. Я опускаю голову на руки та роблю довгий видих — на мить мене охоплює бажання просто здатися. Це недобре, мені не можна розслаблятися. На зап'ястку в мене маленька плямка екземи, і я мащу її кремом, намагаючись не чухати. Як же хочеться просто здерти це зі шкіри — здерти разом зі своїм розчаруванням.

Натомість я піднімаю погляд на стелю високо над головою. Мій кабінет розташований в оазі тиші просто в серці Лондона.

Це будівля вісімнадцятого століття з декоративними карнизами та позолоченим ліпним листям під стелею, з якої крізь височенні вікна відкривається чарівний краєвид на внутрішнє подвір'я Іннер-Темплу з чудовою круглою церквою Темпл, збудованою ще у дванадцятому столітті.

Це і є мій світ. Архаїчний, стародавній, привілейований, елітний. Я завжди всім кажу, що ненавиджу його. Та все-таки люблю. Люблю цей острівець старовинних будівель на краю Сіті¹, неподалік від вулиці Стренд і Темзи. Люблю цю розкіш та ієрархічність, цю статусність та традиційність. Колись я й не підозрювала про існування цього світу і тим паче не думала, що до нього належатиму, — а тепер він демонструє, який шлях я пододала.

Саме тому щоразу, як купую собі капучино в одній із кав'ярень на Стренд, я беру гарячий шоколад з додатковим цукром для дівчини, що ночує у спальному мішку під ганком. Звісно ж, якщо поруч немає моїх колег. Більшість людей просто не помічають тієї дівчини. Бездомні добре вміють бути невидимими — ну або ж просто ми добре навчилися не звертати на них уваги та вчасно відвертати очі від їхніх спальників, сірих облич та брудного волосся, їхніх закутаних у розтягнуті светри тіл та їхніх худорлявих

¹ Історичний і діловий центр Лондона.

собак. Нам ніколи їх помічати — ми квапимося поринути у гламур Ковент-Гардену¹ та веселощі Саут-Бенку².

Якщо достатньо довго проवेशтатися коло першої-ліпшої зали суду, матимете шанс побачити, яким хитким буває життя та як стрімко може обвалитися весь ваш світ, якщо ви на одну тисячну частку секунди дозволите собі незаконну поведінку. Хоча ліпше сказати: якщо ви бідний і порушуєте закон. Суди, як і лікарні, магнітом притягують тих, кому життя щедро відміряє труднощів. Тих, хто неправильно обирає чоловіків чи друзів. Тих, хто так загруз у халепах, що втратив геть усі моральні орієнтири. Заможних людей таке зачіпає менше: варто поглянути лише на ухилення від податків — чи шахрайство, як це називають у випадку, якщо немає вправного бухгалтера. Заможних людей невдача — чи брак далекоглядності — переслідує не так невідступно, як бідних.

Мабуть, у мене поганий настрій. Якщо мої думки схожі на думки студента-політикана, значить, я в поганому гуморі. Зазвичай я тримаю свої гардіанські³ роздуми при собі, бо вони надто виокремлюються на тлі традиційніших поглядів моїх колег та можуть призвести до запальних суперечок за формальною вечерею з типово весільними стравами (курча чи запечений у тісті лосось з однаково нікчемним вином). Краще обмежитися звичними юридичними плітками: у кого з королівських адвокатів так мало роботи, що доводиться подавати заявку на пост судді до суду Корони; кого наступного вдягнуть у шовк⁴; хто просто в залі суду збісився на пристава. Я вже можу теревенити на такі теми, не відволікаючись від думок про свої справи, особисте життя чи навіть складання списку продуктів до завтрашньої

¹ Центральний район Лондона, популярне місце для шопінгу.

² Район на південному березі Темзи, де безліч музеїв, галерей і театрів.

³ Щоденна газета, одне з найвпливовіших британських видань. За політичними поглядами — ліво-ліберальна.

⁴ Тобто хто здобуде звання королівського адвоката.

вечері. За дев'ятнадцять років стала експертом із пристосування. Майстерно це роблю.

Але в недоторканності своєї кімнати я іноді можу дозволити собі розслабитися. Лише на хвилиночку. Спертися ліктями на стіл із червоного дерева та опустити голову на руки. Щільно заплющити очі — так, щоб побачити зірочки, що сяють у темряві, наче діаманти на каблучці, яку я сама собі купила. Бо крім мене ніхто її не купить мені. Краще дивитися на ці зірочки, ніж піддатися сльозам.

Я програла. Знаю, в понеділок мене вже відпустить і я зможу викинути з голови ці думки та взятися до нової справи з новими клієнтами, але наразі поразка гнітить душу. Таке трапляється нечасто. Я люблю перемагати. Усі ми любимо перемагати, чи не так? Це цілком природно, і без цього кар'єра не йтиме вгору. І так працює наша спірна судова система.

Пам'ятаю, коли я вперше усвідомила це: ще навчаючись на баристера. У мене був шок, бо я прийшла в юриспруденцію з високими моральними ідеалами (і деякі з них зберегла). Не можу сказати, що мене аж надто засмутило, — просто я не очікувала такої відвертості та прямолінійності.

«Правда — складна річ. Не важливо, правильно це чи ні, але суть спірної адвокатської системи полягає зовсім не в тому, щоб відшукати правду», — казав королівський адвокат Джастін Кар'ю зеленим випускникам Оксфорду, Кембриджу, Дарему та Бристолу. Суть у тому, щоб бути переконливішим за свого суперника. Навіть якщо всі докази свідчать проти вас — справу можна виграти сильнішими аргументами. Суть у тому, щоб перемагти. На жаль, іноді ви програєте навіть попри всю свою красномовність. Таке буває і зі мною — коли свідок вагається і своїми словами не може нічого довести; коли під перехресним допитом історія має вигляд клубка вовни, з яким гралося кошеня, — тобто здається в'язкою суперечностей, що дедалі сильніше заплутуються, коли потягнеш за якусь одну.

Сьогодні зі справою Батлера сталося саме так. Це була справа про зґвалтування на тлі домашнього насилля: Тед Батлер і Стейсі Гіббонс прожили разом чотири роки, протягом яких він її бив.

Від самого початку наші шанси були погані. Присяжні залюбки звинувачують гвалтівника-чудовиська — такого класичного бабая, що нападає на нещасну жінку десь у темному переході. Але коли насилля стається в родині, то всі такі: «Дякуємо красенько, та ми б ліпше цього не знали». А втім, зазвичай присяжні ухвалюють правильне рішення. Та не сьогодні. Іноді мені здається, що вони всі застрягли у Вікторіанській епосі: якщо вона твоя дружина (в широкому сенсі), то все, що відбувається у вашій спальні, стосується лише вас двох. Якщо чесно, то копір-сатися в подробицях особистого життя пари доволі гидко: слухати про розтягнуту футболку з логотипом супермаркету, в якій вона спить, чи про обов'язкову для нього цигарку після сексу (хоча він і знає, що вона астматик і її від цього погано). У такі хвилини мені стає цікаво: нащо в залу приходить публіка, якої справа не стосується? Вони хочуть подивитися на цю сумну та жалісну драму? Бачити страждання реальних людей, слухати справжній плач свідка їм подобається більше, ніж дивитися телевізор? Добре хоч, що її обличчя ніхто не бачить, бо вона сидить за непрозорим екраном, який закриває від неї звинувачуваного — чоловіка з поросячими очима, товстою шиєю, в дешевому костюмі та чорній сорочці з краваткою. Він же сидить на лаві підсудних за прозорим непробивним склом, крізь яке кидає загрозливі погляди.

Усе це брудно і хтиво. Всі присутні відчувають, що втручаються в особисте. Але я продовжую ставити запитання — запитання про найстрашніші та найсоромніші моменти, що їх довелося пережити Стейсі. Бо десь у глибині душі я хочу не просто виграти, а докопатися до правди.

А потім захисник звинувачуваного порушує тему порно. Про це взагалі стало можливим говорити в суді лише

через те, що захиснику вдалося довести існування зв'язку між сценою з DVD, що був на тумбочці в їхній спальні, і тим, що сталося.

— Чи не могло те, що сталося, бути лише сексуальною грою, яка тепер її дещо бентежить? — питає мій учений колега¹ Руперт Флетчер своїм глибоким переконливим голосом. — Що вони дозволили собі втілити у життя фантазію, яка, на її думку, зайшла надто далеко? На записі ми бачимо, що жінку зв'язують — як і міс Гіббонс. Можливо, на момент початку статевого акту Тед Батлер був переконаний, що Стейсі Гіббонс грає в межах фантазії, яку вони обговорювали раніше. У межах ролі, на яку вона охоче згодилася заздалегідь.

Він розповідає про той запис детальніше, а потім згадує про її повідомлення: «Мене це збуджує». Я бачу відразу на обличчях кількох присяжних. Одна з них — жінка середнього віку в охайному одязі, яка, мабуть, воліла б ліпше брати участь у справі про пограбування чи вбивство, аніж в оцьому. Ця справа вочевидь відкрила її очі на життя. Загалом я бачу, як співчуття присяжних до Стейсі швидко згасає.

— У вас були такі фантазії, чи не так? Фантазії, у яких вас зв'язували? — питає Руперт. — Ви надсилали своєму партнерові повідомлення, у яких писали, що хотіли б спробувати щось таке, правда?

Він якусь мить мовчить, даючи схлипам Стейсі пролунати в тиші. Тут немає вікон, тому всі звуки дзвінко розносяться залюю.

— Так, — усі чують її приглушене зізнання. І тепер уже не має значення, що Тед ледь не задушив її під час гвалтування. Не має значення, що в неї на зап'ястках лишилися сліди від спроб звільнитися, — вона сфотографувала опіки від мотузки на свій айфон. Нічого більше не має значення — вся справа пішла під три чорти.

¹ Учений колега — звична форма звертання між баристерами в залі суду.

Я наливаю собі віскі з графина на полиці. Я рідко п'ю на роботі, але вже давно за п'яту, та й день видався непротий. Надворі спускаються сутінки, і небо підсвічує золотаве та персикове сяйво. Подвір'я за моїм вікном просто чудове на вигляд. Я вважаю, що алкоголь пристойно пити, коли надворі темно. Односолодове б'є в горло та миттю зігріває мене зсередини. Руперт, мабуть, зараз святкує у винному барі навпроти Високого суду. Думаю, він знав. Дивлячись на рани жінки та посмішку на обличчі свого клієнта, він знав, що той винний до нутра кісток. Але перемога є перемога. Втім, у мене б стало гідності хоч приходити той переможний погляд і тим паче не розпивати пляшку «Вдови Кліко» зі своїм соліситором. Я взагалі намагаюся не бувати захисницею в таких справах, навіть попри те, що добрий баристер має виступати з різних боків. Я просто не хочу вступати у конфлікт із власною совістю та захищати людину, яку вважаю винною. Саме тому я частіше на боці звинувачення.

Я — за правду, розумієте? А не просто за перемогу. Коли я сама вірю свідкові — для мене цього вже достатньо, щоб узяти справу. І саме тому я так люблю вигравати. Вигравати не заради перемоги, а тому що я сама на боці всіх цих Стейсі Гіббонс і тих, хто постраждав і в брудніших справах. На боці шестирічної дівчинки, яку зґвалтував дідусь; на боці одинадцятирічного хлопчика, якого неодноразово гвалтував вожатий у скаутському таборі; на боці студентки, яку примусили займатися оральним сексом лише через те, що вона припустилася жакливого помилки — ішла додому сама вночі. У кримінальному суді докази мають відповідати вкрай високим вимогам — це мають бути не просто якісь сумніви чи ймовірності. І саме тому Тед Батлер сьогодні вийшов із зали суду вільний: так, у присяжних були сумніви, підозри, щось таке в солодкому голосі Руперта їх насторожувало. Але Стейсі погодилася на жорсткий секс — і лише через два тижні збагнула, що Тед «перебрав міру». На жаль, для звинувач-

чувального вироку присяжним було замало лише однієї думки про те, що їй було соромно, що вона переживала, який матиме вигляд, коли хтось почне її розпитувати про те, що сталося (і, як виявилось, не дарма).

Я знову наливаю віскі у важку кришталеву склянку та додаю трохи води. На цьому мені досить, я свою міру знаю та завжди її дотримуюся. Якщо вип'ю більше — мої судження починають трохи замулюватися. Взагалі час уже йти додому, але думка про повернення до моєї порожньої квартирки з двома спальнями мене не приваблює. Зазвичай я насолоджуюсь тим, що живу сама — я надто норовлива для серйозних стосунків, ціную особистий простір, егоїстична і ще схильна сваритися. Тому мені приємно жити самій — хоча радше приємно жити без необхідності підлаштовуватися під когось, особливо коли мозок весь у черговій справі або коли я страшенно втомлена після фінального суду. Та коли я програю, мені бракує тихого розуміння іншої людини. У такі моменти не хочеться бути на самоті й віддавати душу на з'їдання професійним та особистим невдачам. Тому зазвичай у такі дні я сиджу на роботі допізна, коли всі мої колеги вже давно вдома з родинами. Сиджу та шукаю правди в численних паперах, намагаючись прокласти черговий шлях до перемоги.

Я чую, як підбори моїх колег цокотять униз дерев'яними сходами вісімнадцятого століття. Зрідка до мене долинає їхній сміх. Зараз початок грудня і все навколо поспіхом готується до Різдва. Атмосферу вечора п'ятниці можна майже відчутися на дотик: у повітрі висить загальна радість з приводу кінця робочого тижня. Я не піду з колегами у паб — у мене, як каже мама, обличчя видно. Себто на сьогодні достатньо вже гри. Крім того, не хочу, щоб моїм колегам довелося мене втішати та придумувати якісь порожні фрази на кшталт «будуть і інші справи», «це ж домашнє насилля — такі справи програшні від самого початку». Я не хочу вимушено всміхатися, коли мене просто розриває зсередини. Не хочу своєю злістю тьмарити всім

вечір. А ще там буде Річард — мій колишній майстер¹, а нині час від часу мій коханець. Тепер ми бачимося нечасто, бо його дружина, Фелісіті, про нас дізналася, а я не хочу псувати їхніх стосунків і тим паче руйнувати їхньої сім'ї. Сьогодні я точно не бажаю, щоб він мене жалів.

У мої двері жваво стукають. Коротке «тра-та-та» може належати лише одній людині — єдиній, чию присутність я зараз готова терпіти. Це Браян Тейлор — мій давній помічник. Ми працюємо разом уже дев'ятнадцять років — протягом усієї моєї роботи тут, у Свіфт-Корт². Можу впевнено сказати, що Браян набагато розумніший та ліпше знається на людській психології, аніж більшість адвокатів, із якими він працює. За його охайно застебнутим костюмом, волоссям кольору солі з перцем і веселим «міс» (він наполягає на дотриманні субординації, принаймні в офісі) стоять глибоке розуміння людської природи та суворі моральні принципи. Крім того, він неймовірно замкнений у собі — я чотири роки не знала, що від нього пішла дружина. Наступні чотири роки я витратила на те, щоб дізнатися, що вона пішла до іншої жінки.

— Я так і думав, що ви й досі тут. — Він відчиняє двері та зазирає усередину. — Чув про справу Батлера. — Він кидає погляд на склянку на столі та на графин, але нічого не каже.

Я щось бормочу у відповідь — виходить схоже на ричання. Браян підходить до мого столу, тримаючи руки за спиною. Він, як завжди, розслаблений і впевнений у собі. Я мовчу — чекаю від нього якогось мудрого зауваження та підіграю йому. Мені вже стає трохи легше, і я відкидаюся на спинку.

— Вам треба щось соковите. Щось резонансне.

— І не кажіть. — Це дійсно допомагає. Приємно, коли хтось так добре тебе знає й запросто озвучує твої амбіції.

¹ Після навчання баристер свій перший рік працює під керівництвом іншого досвідченого баристера — майстра. Англ. — *pupil master*.

² Вигадана адреса контори.

— Вам потрібно щось таке, що виведе вас на наступний рівень, — хитро дивиться він на мене, і в його очах вже палає радісне передчуття роботи з цікавою справою. — Щось, що дасть поштовх вашій кар'єрі.

Він тримає дещо в руках. Я знала, що він прийшов не просто так. Із жовтня 2015 усі справи надходять нам у електронному форматі — більше немає тих товстих папок, перев'язаних темно-рожевою стрічкою, наче *billet doux*¹. Але Браян знає, що я люблю працювати з реальними паперами — щоб у них можна було копирсатися, щоб можна було заліпити текст флуоресцентними стикерами та зрештою створити собі своєрідну мапу, якою я користуватимуся під час слухання, — тому завжди приносить мені роздруковані матеріали. Це моя улюблена «пошта», і саме такий лист жестом чарівника він витягає з-за спини:

— Я маю саме таку справу.

¹ Любовні листи (фр.).

СОФІ

21 жовтня 2016 року

Розділ другий

Софі ніколи не вважала свого чоловіка брехуном.

Утім, звісно ж, він іноді щось приховує — така вже в нього робота. З правдою треба поводитися ощадливо — для міністра це одне з головних умінь. Але Софі ніколи не думала, що він брехатиме їй. Хоча навіть не так: що він матиме інше життя, про яке вона нічого не знатиме. Що існуватиме таємниця, яка вибухне в основах її з любов'ю створеного світу та розтрощить його на шматки.

Ранком тієї п'ятниці він збирався везти дітей до школи, і її раптом охопило такою хвилею любові, що вона навіть спинилася на сходах, щоб насолодитися милою картиною цього трійка. Їх облямовує дверний отвір; Джеймс повертається попрощатися та піднімає ліву руку у звичному для політика жесті. Колись вона сміялася з цього, але тепер це вже Джеймзова невід'ємна частина. Праву руку він тримає на потилиці у Фінна, підштовхуючи його до дверей: до школи той, як завжди, не квапиться та ледь човгає ногами. У нього довгий чуб, що падає на очі, й худі ноги, на яких звисають шкарпетки. Його старша сестра, дев'ятирічна Емілі, вже проскакує у двері — вона хоче бути у школі вчасно.

— Бувай, — кидає на прощання чоловік і ступає за поріг. Осіннє сонце спрямовує кілька променів на дещо хлоп'ячу зачіску та на всю його величну фігуру метр дев'яносто на зріст.

— Бувай, мамо! — вигукує дочка, збігаючи вниз сходами.

— Бувай, ма! — прощається трохи розгублений Фінн: він не звик, що батько везе їх до школи. Обличчя в нього залилося червоним.

— Давай, малий. — Джеймз підштовхує його до дверей. Її й досі приваблює ця владність у його характері, хоча вона і не визнає цього. Тут він дивиться на сина та всміхається, бо Фінн — його Ахіллесова п'ята. — Давай, поквася. Ти ж не знаєш, що на тебе сьогодні чекає? Може, тобі сподобається?

Вони разом ідуть через по-лондонськи охайний садок із кущиками лаванди та фігурно підстриженими деревами, що охороняють стежку, а потім зникають на головній вулиці.

«Моя сім'я», — думає вона, спостерігаючи за ідеальним тріо: дочка, з її веселим хвостиком і худенькими ногами, — вона квапиться пізнати новий день; син, що тримає за руку батька та дивиться на нього зі щирим обожнюванням — із шестирічного віку. Схожість батька й сина — а малий майже копія чоловіка — лише посилює ту хвилю любові, що охопила її. «У мене просто чудовий син і неймовірний чоловік», — думає вона, споглядаючи широкі плечі Джеймза. Колись він веслував і зберіг спортивну фігуру. Вона сподівається, що, може, він ще озирнеться та усміхнеться, хоча знає, що це навряд чи. Його природна харизма й досі діє на неї, наче чари.

Він не обертається, й усі троє поступово зникають з очей. Найцінніші люди в її житті.

О 20:43 цей її світ починає розвалюватися. Джеймз запізнюється. Вона б мала передбачити, що він запізниться, бо це ж друга п'ятниця, а що другої п'ятниці в нього відкритий прийом виборців його дільниці в Сурреї.

Коли він уперше переміг на виборах, вони всі їздили туди щовихідних та жили в сирому холодному будинку, який не став їм домом навіть після масштабного ремонту. Після других виборів можна було нарешті припинити

вдавати, що вони дійсно прагнуть проводити чи не половину тижня в Турлсдоні. Так, влітку там доволі мило, але взимку вона дивилася на ті гнітючі голі дерева у сільському саду і годинами вигадувала, чим же зайняти міських дітей, поки Джеймз був на зборах. Це було непросто, бо малі понад усе прагнули повернутися до свого справжнього лондонського життя.

Тепер вони вибираються в те село не частіш як раз на місяць, а Джеймз влаштовує прийом що два тижні. Зазвичай це триває години дві, й о шостій вечора він мав би рушити додому. Він уже молодший міністр, тому має воля — о сьомій тридцять мав би бути вдома. Друзі запросили їх на вечерю, а його й досі немає. Ну, як друзі... Метт Фріск теж молодший міністр, але вкрай амбітний. Такий амбітний, що це не дуже вписується у їхнє оточення, де агресивне честолюбство вважається непристойним. Проте Метт та Еллі — їхні сусіди, і їхнє запрошення відхилили було б нечемно.

О восьмій п'ятнадцять треба вже бути в них. Зараз восьма десять — де ж Джеймз так забарився? За високими вікнами темряву жовтневого вечора м'яко розсіюють жовті вуличні ліхтарі. Їй подобається ця пора року. Це символ нового початку: нагадує, як вона бігла пожовклим листям через парк Крайст-Черч в Оксфордї, у свою першу осінь в університеті, радіючи цілому світові, що відкривався перед нею тоді. Коли народилися діти, ця пора року стала символом дому: тепло вогнища в каміні, смажені каштани, короткі прогулянки та дичина на вечерю. А тепер осінь — це нові можливості. З тротуару лунають кроки, а потім дзвенить легкий жіночий сміх, якому відповідає глибокий чоловічий голос. Це не Джеймз. Кроки затухають далі вулицею.

Вона знов набирає номер. Іде гудок, а потім спрацьовує голосова пошта. Пальці нервово стукають по екрану телефона — вона починає втрачати терпець, що трапляється рідко. Живіт охоплює нервовим страхом. Як колись

в університеті: вона сидить у холодному холі й чекає, коли задзвонить телефон, а черговий кидає на неї співчутливі погляди. Це був кінець її першого курсу, і вона страшенно боялася, що може трапитися щось жахливе. Їй було дев'ятнадцять, і вона страшенно хотіла, щоб він скоріше подзвонив.

Восьма чотирнадцять. Вона знову телефонує і сама себе ненавидить за це. Відразу спрацьовує голосова пошта. Вона здуває з рукава невидимі порошинки, поправляє плетені браслети та прискіпливо оглядає охайний манікюр (не стирчаки яскравих кольорів, як в Еллі). На сходах кроки, а за ними дитячий голос:

— Тато приїхав?

— Ще ні. Повертайся в ліжку, — відповідає вона дещо різкіше, ніж хотіла б.

Емілі здивовано піднімає брову.

— Сонечко, лягай спати, добре? — додає вона м'яко і йде сходами нагору разом з дочкою. У спальні влаштує малу зручніше під ковдрою та пояснює: — Він затримується, тому не чекай, добре? Тобі вже час спати.

— А можеш сказати йому, щоб він зайшов побажати на добраніч, як повернеться, добре? — Емілі бундючиться, невимовно гарненька.

— Ми ж ідемо на вечерю... Але якщо ти ще не спати-меш, я скажу.

— Не спатиму, — впевнено обіцяє вона та стискає зуби. Її твердість точно від батька.

— Значить, він зайде.

Вона швидко цілує дочку в лоб, скінчаючи розмову, та ще раз підбиває ковдру.

— Не вставай, добре? Крістіна буде вдома. А тато зайде до тебе, тільки-но повернеться.

Восьма сімнадцять. Ні, вона не дзвонитиме знову. Вона не з тих дружин, що обривають телефони. Але ця тиша неабияк нервує. Раптом що, він завжди повідомляє, а це —

це ж просто на нього не схоже. Якщо він потрапив у затор десь на М25 та копірсається в паперах у машині, то подзвонив би, відправив повідомлення чи імейл. Він би не лишив її марно чекати. Дівчина з *au pair*¹ вовтузиться на кухні та ніяк не може дочекатися, коли ж лишиться сама й зможе принишкнути на дивані. Вишуканий макіяж Софі вже не такий охайний, а квіти, що вона їх приготувала для Фрісків, уже в'януть у коридорі.

Восьма двадцять одна. О пів на дев'яту треба зателефонувати Фріскам. Але ця відмітка минає, а вона не квапиться. Тридцять п'ять. Тридцять шість. Тридцять сім. Тепер це вже стає просто неввічливо, і вона відправляє Еллі коротке повідомлення з вибаченнями — мовляв, приймальний день затягнувся і вони не зможуть сьогодні приїхати.

У «Таймз» вийшла стаття про «Ісламську Державу» від Вілла Стенгопа, але слова колишнього однокурсника зараз щось не сприймаються. Вона зовсім не звертає уваги на те, що читає, — так само могла б сидіти з книжкою Фінна про динозаврів-космонавтів. У голові лише одна думка.

Ось нарешті. У замку повертається ключ, і важкі дубові двері з тихим «ш-ш-ш» розчиняються. Вона чує кроки — повільніші, ніж його звичайна впевнена енергійна хода. Червоний міністерський кейс із документами з тихим «гуп» опускається на підлогу в коридорі — він завершує робочий день і тимчасово знімає з плечей відповідальність. У вечір п'ятниці цей «гуп» зазвичай лунає плескотом сухого білого вина в келиху. Ключі з дзвоном падають на поличку. Тепер тиша.

— Джеймз? — Вона виходить у коридор.

¹ *Au pair* (фр. «у парі», «в пару») — програма тимчасового працевлаштування за кордоном (у деяких країнах Європи) для молодих людей. Зазвичай юнаки та дівчата працюють у родинях — допомагають із дітьми та хатньою роботою.

Обличчя на ньому сіре. Нервова усмішка, погляд деінде. Зморшки коло очей наче поглибшали.

— Скажи Фріскам, що нас не буде.

— Вже сказала.

Він скидає пальто та обережно вішає його на гачок, не дивлячись їй в очі.

Вона підходить та обіймає його за талію. Тонку міцну талію, з якої стрімко розходить широкий торс. Але він обережно розводить її руки.

— Джеймзе? — Знову цей холодний страх у животі.

— Крістіна вдома?

— Так.

— Нехай іде до своєї кімнати. Нам треба поговорити наодинці.

— Добре. — Голос спотикається.

Він знову вичавлює з себе усмішку, і в його тоні чується нетерпіння — наче вона неслухняна дитина чи, може, нежвава помічниця:

— Софі, зараз, будь ласка.

Вона здивовано дивиться на нього — такого настрою вона не очікувала.

Він тре міцними пальцями лоб та на мить заплющує зелені очі. Чарівно довгі вії торкаються щік. Потім він дивиться на неї точнісінько як Фінн, коли той збирається за щось вибачатися чи очікує прочуханки. Так само Джеймз дивився на неї двадцять три роки тому — коли розповідав про подію, яка загрожувала покласти кінець його кар'єрі. Через це їм тоді довелося розійтися. Вона й досі іноді згадує ті часи, здригаючись.

— Соф, пробач мені. Пробач. — Він наче несе на собі не тільки відповідальність заступника державного секретаря з питань боротьби з екстремізмом, а відповідальність за всю державу. — Я збіса облажався.

Її звали Олівія Літтон, хоча Софі завжди думала про неї просто як про Джеймзого парламентського референта.

Блондинка, 178 сантиметрів на зріст, двадцять вісім років. Має хороші зв'язки, амбітна, самовпевнена.

— Мабуть, у газетах її назвуть білявою сенсацією. — Вона намагається говорити в'їдливо, але голос тремтить.

Їхній зв'язок тривав п'ять місяців та урвався тиждень тому, після конференції.

— Для мене це нічого не значило, — каже Джеймз, низько тримаючи голову руками. Не голос — сама покута. Потім видає наступне кліше: — Це був просто секс. Мені лестила її увага.

Софі намагається втримати злість, що рветься з грудей назовні.

— А, ну тоді все гаразд.

Він бачить, як їй боляче, і його погляд стає трохи м'якший.

— Ти ж знаєш, це не через нас. У нас усе добре в цьому плані. — Він чудово вміє читати її думки після стількох років разом. — Я просто припустився дурної помилки.

Вона сидить на дивані навпроти та чекає, поки лють хоч трошки ослабне і вона зможе говорити з ним як цивілізована людина. Чи, може, щоб він зміг якось подолати її відчуження — простягнути до неї руку, та хоч усміхнутися.

Але ні, він не рухається. Спирається ліктями в коліна, голову повисив на руки, — наче закликає у молитві. Спочатку вона відчуває лише зневагу до нього за оцю вдавану святість покайного політика в стилі Тоні Блера, але ось його плечі труснуло зітханням, і погляд її трохи м'якшає. На мить вона згадує, як її вродливий гульвіса-батько зізнається матері в черговій «помилці», Джинні сухо схиляє голову, а потім її блакитні очі спалахують болем.

Може, це роблять усі чоловіки? Її зашморгує тугою, а потім знову люття. Так не має бути! Їхній шлюб інакший! Їхній шлюб заснований на коханні, довірі та сексі, який вона з усієї сили намагається забезпечувати.

Вона пішла на безліч компромісів, не кажучи вже про те, що з її боку відновлення стосунків стало величезним

стрибком довіри. Але для дійсно міцних стосунків це нормально. На очі навертаються сльози, і картинка стає нечіткою. Він піднімає погляд та зустрічає її — і вона вже про це жалкує.

— Це не все, — каже він.

Звісно ж, він не став би зізнаватися без причини.

— Вона що, вагітна? — Огидні слова висотують колір з усього навколо.

— Ні, звісно ж ні.

Їй трохи легше. Ніяких напівбратів чи напівсестер в Емілі та Фінна. Ніяких доказів їхнього зв'язку. Ніякої необхідності ділити його з нею надалі.

Тут він зводить на неї повний болю погляд. Її нігті боляче вгризаються в долоні, а кісточки пальців стають білими, що особливо помітно на тлі почервонілої шкіри. Що ж може бути ще гірше, ніж вагітність чи навіть перервана вагітність тієї жінки? Те, що про це дізнаються інші. Зрада — найкраща тема для пліток. Хто знає про це? Його колеги? Прем'єр-міністр? Дружини інших міністрів? Еллі знає? Вже можна уявити, як її дурненьке пухке обличчя зобразить ледь стримуваний жаль. Може, вона вже дізналася — після того, як отримала повідомлення.

Вона примушує себе глибоко дихати. Це все можна подолати. Пережити. У їхньому житті бували й гірші речі. Немає нічого страшного в скороминущому зв'язку — його можна швидко забути та затерти. Але тут Джеймз каже дещо, що важко б'є її просто в груди. Такого жажіття вона навіть не уявляла.

— Це от-от потрапить у газети.

СОФІ

22 жовтня 2016 року

Розділ третій

Стаття вийде в газеті «Мейл». Їм доведеться дочекатися перших примірників, щоб дізнатися, наскільки все погано.

Кріс Кларк, директор зв'язків із громадськістю зі штабу прем'єр-міністра, вже там: нервово міряє кімнату кроками, з телефоном коло вуха. Мабуть, він приклеєний до його долоні. Мишине обличчя напружене, маленькі очі звужені, гострий ніс блищить від жиру, що видає погану їжу та нерегулярний сон.

Вона терпіти його не може. Його, його гундосий голос, його пихатість, його дурну ходу — ходу маленького чоловічка, метр сімдесят п'ять на зріст. Поруч із її чоловіком він схожий на карлика.

А ще вона ненавидить той факт, що прем'єр-міністр дуже його цінує. «У нього талант спілкуватися з різними людьми. Він завжди тримає руку на пульсі, знає, чого нам не вистачає та як цьому протидіяти», — якось сказав Джеймз, коли вона спробувала висловити свою відразу до цього чоловіка. Вона не знає, як оцінювати його. Сам Кларк із Баркінга¹, колись писав для «Ньюз оф зе ворлд»², самотній, дітей не має, не гей, вочевидь цікавиться політикою. Йому давно за тридцять і він одружений зі своєю роботою.

¹ Один з боро Лондона.

² «News of the World» — популярний британський журнал, що спеціалізувався на дешевих скандалах і сенсаціях.

— От дідько. — Він продивляється статтю на айпеді. Свіжий пакунок суботніх газет ще не привезли. На обличчі в нього такий вираз, наче він з'їв щось кисле. Софі захоплює огида, коли вона краєм ока бачить заголовок «Міністр зраджує дружині з помічницею» та підзаголовок «Друг прем'єр-міністра бачиться з коханкою просто у владних коридорах».

Вона продивляється перший абзац. Слова складаються в абсолютно неймовірну картину:

«Ексклюзивні джерела “Дейлі Мейл” повідомляють, що найвродливіший британський міністр мав статеві стосунки зі своєю помічницею просто в ліфті Палати громад¹.

Джеймз Вайтгауз, молодший міністр Міністерства внутрішніх справ Британії та друг прем'єр-міністра, вступив у статевий акт зі своєю помічницею, парламентською референткою, в будівлі Вестмінстерського палацу. Також повідомляється, що міністр, одружений батько двох дітей, мав спільну кімнату з двадцятивосьмирічною білявкою Олівією Літтон під час конференції».

— А оце було збіса тупо, — прорізає тишу голос Кріса.

Софі докладає всіх сил, щоб опанувати себе та говорити спокійно й аргументовано, але їй це не вдається. Вона встає та, ледь долаючи огиду, швидко виходить з кімнати. У кухні схиляється над раковиною, сподіваючись, що нудота відступить. Холодний дотик хромованої поверхні допомагає. Погляд знаходить малюнок Фінна — один з небагатьох, що виявився гідним місця на холодильнику. На ньому чотири людини-палички з широченними усмішками. Батько зображений уполовину вищим за матір і вдвічі за сина. Такі уявлення про світ у шестирічного хлопчика. Унизу фіолетовим фломастером підписано: «Моя родина».

Фіннова родина. Її родина. На очі навертаються сльози, і вона швидко зморгує, щоб вони не потекли по щоках,

¹ Назва однієї з палат Британського парламенту.

Від автора

«Анатомія скандалу» здебільшого заснована на моєму журналістському досвіді. Хочу окремо зазначити, що всі описані події вигадані та в жодному разі не мають бути зіставленні з Брекзітом, виборами у США, прем'єр-міністром Британії та взагалі політиками.

Оксфорд, описаний у романі, також є вигаданим: університетів Шрузбері та Волсінгем не існує, хоча географічні описи побудовані на моїх спогадах про місто.

Щодо Голлі: вона, може, і нагадує простакувату провінційну студентку, якою колись була я, але її історія також абсолютно вигадана.

Подяка

Коли збираєш матеріал для роману, іноді треба трошечки фортуни. Мені неймовірно пощастило бути свідком того, як Елоїз Маршалл виступала з боку звинувачення в суді Бейлі, а потім ще раз у справі про згвалтування. Ще я дуже вдячна Елоїз за те, що вона погодилася читати окремі частини рукопису на етапі створення та консультувати мене щодо юридичних нюансів.

Також мені пощастило прочитати роботу «Адвокат диявола: як стати дійсно хорошим юристом» авторства королівського адвоката Яна Морлі. Мене зачепив епіграф, і я миттєво її придбала: «Правда — непросте поняття. І ціль змагальної юридичної системи полягає зовсім не в тому, щоб докопатися до правди». Також окрема подяка Ханні Еванс, яка порекомендувала мені цю роботу. А також прес-службі спілки баристерів та Саймону Крісті, що допоміг на початку моїх досліджень.

Велика подяка моему незрівняному агенту Ліззі Кремер, яка так завзято відстоювала мій роман від самого початку. Також дякую команді з захисту авторських прав компанії *David Higham Associates* — а окремо Еліс Гоув, Еммі Джеймсон, Емілі Рендл, Камілі Дабіні та Марго Віаллерон: завдяки їхньому ентузіазмові «Анатомія скандалу» буде перекладена чотирнадцятьма мовами.

Дякую моїм редакторам — Джо Дікінсону з *Simon & Schuster UK* та Емілі Бестлер з *Emily Bestler Books* — за чудову роботу. Їхні ідеї та допомога дійсно неоціненні. Окремо хочу подякувати коректорові Єну Аллену за нещадні правки, а також Мартіну Соамсу з *Simons, Muirhead & Burton LLP*, який позбавив мене зайвих хвилювань. Кращої редакторської команди я просто не можу собі уявити. Дякую вам.

Мені пощастило стати членом групи *Prime Writers* — це група письменників, які видали свою першу книжку після сорока років (мені було сорок один). Вони навіть не уявляють, якою неоціненною була для мене їхня допомога. Окремо хочу подякувати Террі Штястни, що не тільки допомагав мені шукати рішень у заплутаних моментах сюжету, але також придумав назву. Керін Салваджіо, Сара Луїз Джейзмон, Клер Фуллер та Пеггі Райлі стимулювали мене писати швидше, а Домінік Аттон, Рейчел Лукас, Джеймз Ханна і Джон Текман допомагали з термінами та деталями.

До того як почалась робота над романом, я працювала політичним журналістом у «Гардіані», і мій колишній бос Майк Вайт допоміг мені з пошуком ідеї, а колишні колеги Енді Спарроу та Вен Райт із «Бі-бі-сі» самовіддано допомагали перевіряти факти.

Також маю подякувати Шеллі Спратт із прес-служби поліції Кембриджширу. Зі мною працювало стільки професіоналів, що якщо навіть якась помилка і прокралася, то це цілковито моя провина.

Наостанок я хочу подякувати своїй родині. Здобувши диплом факультету англійської мови, я якийсь час думала піти працювати в юридичну систему, як мій батько. Дякувати Богові, я цього не зробила, бо юрист із мене б вийшов абсолютно нікчемний. Тож можу сказати, що мою цікавість до драми юридичного світу запалив саме Кріс Голл та його ентузіазм щодо своєї справи.

Дякую моїй мамі Боббі Голл та сестрі Лорі Теннант, які весь цей час мене підтримували. І окреме спасибі моєму чоловікові Філу та дітям — Еллі й Джеку. Працюючи над цим романом, мені довелося зануритися в темні аспекти життя, про які не надто приємно думати, і саме тепла любов моєї родини завжди допомагала мені пам'ятати про добро.

Літературно-художнє видання

БОГАН Сара
Анатомія скандалу

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *В. В. Пасічна*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. В. Приходченко*

Підписано до друку 13.12.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Petersburg». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників,

перекладачів, редакторів

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28

e-mail: odessa@ksd.ua

Воган С.

В61 Анатомія скандалу : роман / Сара Воган ; пер. з англ. Т. Івченко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 320 с.

ISBN 978-617-12-4332-3

ISBN 978-1-4711-6499-6 (англ.)

Софі та Джеймз — ідеальне подружжя. Софі обожнює свого чоловіка — харизматичного, вродливого, успішного, ніжного батька та свідомого громадянина. Однак несподівано Джеймза обвинувачують у звалтуванні. Адвокат постраждалої Кейт Вудкрофт переконана: Джеймз винен і має понести відповідальність за злочин. Софі захищає чоловіка, вірячи в те, що все це не що інше, як брехня і наклеп. Хто правий, а хто винний у цій запутаній історії? І про які таємниці дізнається Софі?

УДК 821.111